KOMISIJOS SPRENDIMAS

2006 m. kovo 8 d.

dėl pagalbos schemos, numatomos taikyti įgyvendinant žemės ūkio produktų perdirbimo ir prekybos sąlygų gerinimo priemones Italijoje, Veneto regione

(pranešta dokumentu Nr. C(2006) 639)

(Tik tekstas italų kalba yra autentiškas)

(Tekstas svarbus EEE)

(2006/642/EB)

EUROPOS BENDRIJŲ KOMISIJA,

atsižvelgdama į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į 88 straipsnio 2 dalies pirmą punktą,

paprašiusi suinteresuotas šalis pareikšti savo pastabas apie aukščiau minėtą straipsnį ([1]),

kadangi:

I. PROCEDŪRA

(1) 2000 m. vasario 23 d. laišku, gautu ir užregistruotu 2000 m. vasario 28 d., Italijos nuolatinė atstovybė Europos Sąjungoje pateikė Komisijai Veneto regiono įstatymo Nr. 5/2000 ([2]) 35 straipsnį (toliau – RĮ 5/2000), kuriuo numatoma skirti pagalbą žemės ūkio produktų perdirbimui ir prekybai tobulinti pagal sutarties 88 straipsnio 3 dalį.

(2) Kitais laiškais – 2000 m. gegužės 12 d. (gautu ir užregistruotu 2000 m. gegužės 18 d.), 2000 m. rugpjūčio 1 d. (gautu ir užregistruotu 2000 m. rugpjūčio 7 d.), 2000 m. lapkričio 15 d. (gautu ir užregistruotu 2000 m. lapkričio 16 d.) ir 2001 sausio 24 d. (gautu ir užregistruotu 2001 m. sausio 30 d.) – Italijos nuolatinė atstovybė Europos Sąjungoje atsiuntė Komisijai papildomą informaciją, kurios 2000 m. balandžio 18 d., 2000 m. liepos 5 d., 2000 m. rugsėjo 21 d. laiškais Komisija prašė Italijos valdžios institucijų ir kurios taip pat buvo prašyta dvišaliame 2000 m. gruodžio 13 d. susirinkime.

(3) 2001 m. balandžio 2 laišku Komisija pranešė Italijai savo sprendimą pradėti EB sutarties 88 straipsnio 2 dalyje numatytą procedūrą dėl pirmiau minėtos pagalbos.

(4) Komisijos sprendimas pradėti procedūrą buvo paskelbtas *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* ([3]). Komisija paprašė suinteresuotųjų šalių šiuo klausimu pateikti pastabas.

(5) Italijos valdžios institucijos savo pastabas apie minėtą priemonę pateikė 2001 m. birželio 12 d. ir 2001 m. birželio 22 d. laiškuose. Komisija iš kitų suinteresuotųjų šalių pastabų negavo.

II. APRAŠAS

(6) Regioninio įstatymo Nr. 5/2000 35 straipsnis aptaria valstybės pagalbą, skirtą žemės ūkio produktų perdirbimo ir prekybos sąlygų gerinimui pagal projektus tų agropramoninių įmonių, kurios buvo pateikusios paraiškas finansavimui pagal 1997 m. gegužės 27 d. (EB) Tarybos reglamentą Nr. 951/97 dėl žemės ūkio produktų perdirbimo ir prekybos sąlygų gerinimo ([4]) planuotu 1994–1999 m. laikotarpiu ([5]), ir kai kurios iš jų jau buvo pradėjusios vykdyti darbus, bet nebuvo gavusios jokios bendro finansavimo, nes trūko lėšų.

(7) Pagal 1993 m. rugsėjo 14 d. Regioninės tarybos nutarimą Nr. 4202, pirmiau minėtu laikotarpiu suinteresuotos įmonės tokių projektų finansavimui galėjo teikti paraiškas atitinkamai regioninės valdžios institucijai (Regioninei tarybai – žemės ūkio ir ryšių su EEB skyriui) kiekvienais metais iki balandžio 30 d. ir iki rugsėjo 30 d., kad jų projektai būtų įtraukti į bendro finansavimo programą. Pasibaigus projektų atrankai, atitinkamos valdžios institucijos patvirtindavo prioritetinį sąrašą ir raštu pranešdavo potencialiems pagalbos gavėjams, kurių projektai buvo atrinkti finansavimo skyrimui, *Veneto regiono oficialiajame leidinyje* paskelbdamos Regioninės tarybos nutarimą dėl patvirtinto sąrašo. Įmonės, kurių investiciniai projektai nebūdavo atrinkti, gaudavo laišką, nurodantį nepriėmimo priežastis.

(8) Sąrašo patvirtinimo nutarimo paskelbimas *Veneto regiono oficialiajame leidinyje*, Italijos valdžios institucijų nuomone, pagal aktų paskelbimo įstatymą ([6]) prilygo administracinės valdžios institucijos pranešimui suinteresuotosioms šalims, patvirtinančiam, kad jų paraiška finansavimui gauti yra priimta, o tai, tų pačių valdžios institucijų nuomone, suteikė įmonėms, esančioms tame sąraše, teisėtus lūkesčius gauti pagalbą.

([1]) OL C 140, 2001 5 12, p. 2.

([2]) 2000 1 28 Veneto regioninis įstatymas Nr. 5 dėl regiono metinio ir daugiamečio biudžeto formavimą reglamentuojančių įstatymų pakeitimo ir refinansavimo (2000 m. biudžeto įstatymas).

([3]) žr. 1 pažymą

([4]) OL L 142, 1997 6 2, p. 22.

([5]) Operatyvinės programos patvirtinimą Veneto regionui suformavo 1996 m. spalio 2 d. Komisijos sprendimas.

([6]) 1990 8 7 Įstatymas Nr. 241, OL, bendroji serija Nr. 192, 1990 8 18 „Naujieji normatyvai dėl administracinių procedūrų ir teisės dirbti su administraciniais dokumentais normatyvai“.

(9) Italijos valdžios institucijų nuomone, investicijas buvo galima daryti tik paskelbus projekto išlaidų patvirtinimą, ir, bet kuriuo atveju, pateikus paraišką finansavimui ([7]).

(10) Buvo numatyta sąrašą tvirtinti du kartus per metus, kol pasibaigs Veneto regiono operatyvinės programos (Veneto ROP) fondo lėšos. 1999 m. lapkričio 23 d. Regioninės tarybos nutarime Nr. 4102 ([8]) buvo paskelbtas galutinis paraiškų, pateiktų iki 1999 m. liepos 14 d., sąrašas. Turimos lėšos išseko dar nespėjus padengti visų į paskutinįjį sąrašą įtrauktų paraiškų poreikių. Dalis projektų negalėjo būti finansuojami, nežiūrint to, kad buvo įtraukti į viešai paskelbtą remtinų projektų sąrašą.

(11) Esant tokiai situacijai, buvo panaudoti įvairūs finansavimo šaltiniai (pavyzdžiui, lėšų perviršio resursai, žemės ūkio plėtros lėšų fondai bei 1980 m. spalio 31 d. Regioninio įstatymo Nr. 88 29 straipsnyje numatytos lėšos ([9])), dėl to iš 150 projektų, patvirtintų paskutiniajame sąraše 36 liko nefinansuoti.

(12) RĮ 5/2000 35 straipsnis konkrečiai numato 36 projektų, kuriems negalėjo būti suteikta oficiali pagalba 1994–1999 m. planuojamu laikotarpiu, bet jie buvo įtraukti į atrinktų projektų sąrašą, o kai kurie darbai jau buvo pradėti vykdyti, finansavimą.

(13) Pagalbos finansavimui numatyta suma yra 5 milijardai Italijos lirų (ITL) (2 582 284 EUR), tačiau Italijos valdžios institucijos nustatė, kad, jei ateityje atsirastų galimybė disponuoti papildomomis finansavimo lėšomis, tiems patiems projektams būtų teikiamas papildomas finansavimas. Finansavimas būtų vykdomas tol, kol išsektų disponuojama suma (nurodyta pradžioje ar vėliau padidinta).

(14) Numatyta pagalba nebūtų sumuojama su kita pagalba, skiriama tuo pačiu tikslu.

(15) Regionas gali imtis veiksmų tik išimtiniais atvejais ir tik nustatytu laikotarpiu ir tik įgyvendinant tas priemones, kurios sąrašo paskelbimo metu atitiko sektoriaus reikalavimus bei sąlygas, nurodytas Veneto ROP, kurią patvirtino Komisija, bei reikalavimus ir sąlygas, nurodytas 1994 kovo 22 d. Komisijos sprendime 94/173/EB ([10]), nustatančiame atrankos kriterijus, keliamus žemės ūkio ir miško produktų perdirbimo ir prekybos sąlygų gerinimo finansavimui, pakeitusiame EEB nutarimą 90/342, o taip pat Reglamente (EB) Nr. 951/97, t.y. tas normas, kurių pagrindu regioninės valdžios institucijos tvirtino paraiškas pagalbai gauti.

(16) Be to, Italijos valdžios institucijos patikslino, kad kadangi kalbama apie 1994–1999 m. laikotarpio planavimą, tokiu atveju projektų atitikimas bendrajai rinkai turėjo būti vertinamas taikant *Bendrijos gaires dėl valstybės pagalbos žemės ūkio sektoriui* ([11]) (toliau tekste „gairės“), nes valstybės pagalbos tvarka buvo nustatyta įsigaliojus šių gairių nuostatoms. Tiksliau tariant, pačios valdžios institucijos įsipareigojo laikytis *gairių* 4.2 punkto sąlygų, apribojimų ir reikalavimų, nustatančių, kad:

a) pagalbos intensyvumas negali viršyti 40 % skirtinų investicijų,

b) įmonėms, turinčioms finansinių sunkumų, jokia pagalba neteikiama,

c) siekiančios gauti pagalbą įmonės turi laikytis minimalių aplinkosaugos, higienos ir gyvūnų gerovės reikalavimų, ir neužmirštant, kad pagalba gali būti skiriama tik tam, kad įmonė taptų pajėgi atitikti naujų normų minimalius reikalavimus aplinkosaugos, higienos ir gyvūnų gerovės srityje,

d) regionas turi patikrinti, ar yra normali rinka, kurioje bus galima realizuoti įmonės gaminamus produktus, patikrindamas tokių produktų pateikimo į rinką sutartis.

(17) Kalbant apie 16 punkto b, c ir d dalis, Italijos valdžios institucijos informavo, kad jos laikysis Veneto regiono 2000–2006 m. teritoriniame vystymo plane (Veneto TVP) nustatytų nurodymų ([12]). Pagalba bus pervedama kaip pagalba kapitalu, o jos dydis negali viršyti 40 % tinkamai patikrintos išlaidų sumos, ir laikantis *gairių* 4.2 punkto sąlygų, apribojimų ir reikalavimų. Išlaidos, susijusios su to straipsnio taikymu, turi būti padengiamos regiono lėšomis, be to, draudžiama tuo pat metu teikti pagalbą, jei ji jau teikiama kitomis formomis ir kita pagalbos teikimo tvarka.

(18) Pagalba neteikiama projektams, kuriuose nesilaikoma bendrų rinkos organizacijų draudimų ar apribojimų, arba kurie susiję su pieną imituojančių ar pieno produktų pakaitalų gamyba ar prekyba.

([7]) Pagal 1991 sausio 8 d. regioninio įstatymo 11 straipsnio normas, Nr. 1 (Komisijai pranešta kaip valstybės pagalba Nr. 100/91, Komisijos patvirtinta Sprendimu SG (91) D/7024), renginių, kuriems reikalinga visuomeninė intervencija, vykdymas turi būti pradėtas tik po paraiškos pagalbai gauti padavimo.

([8]) 1999 12 28 Veneto regiono oficialusis leidinys Nr. 112.

([9]) Šis įstatymas numato pagalbą struktūroms, skirtoms žemės ūkio ir zootechninių produktų įvertinimui ir apsaugai (pagalba, patvirtinta 1980 m. spalio 17 d. Komisijos komunikatu Nr. 16065).

([10]) OL CE L 79, 1994 3 23, p. 29.

([11]) OL CE C 232, 2000 8 12, p. 19.

([12]) Patvirtinta 2000 m. rugsėjo 29 d. Komisijos sprendimu Nr. C(2000) 2904.

III. KOMISIJOS ARGUMENTAI DĖL PROCEDŪROS PRADĖJIMO

(19) Komisija pradėjo procedūrą, numatytą sutarties 88 straipsnio 2 dalyje, nes buvo kilę abejonių dėl naujos, RĮ 5/2000 35 straipsnyje numatytos pagalbos teikimo tvarkos atitikimo bendrosios rinkos reikalavimams.

(20) Abejonių kilo dėl to, kad pagalba galėjo būti teikiama ir įmonėms, kurios jau padarė investicijas, numatytas projekte, kuriam paraiška finansavimui buvo pateikta 1994–1999 m., t.y. pagal bendrosios pagalbos teikimo programą.

(21) Todėl Komisija procedūros pradžioje negalėjo atmesti, kad pagalba bus teikiama ir pagalbos gavėjo jau pradėtai veiklai, joje nebus pagalbai gauti būtino skatinimo komponento ir todėl pagalba turėtų būti traktuojama kaip finansavimas, kurio tikslas padėti pagalbos gavėjui įveikti finansinius sunkumus.

(22) Pagal gairių 3.5 ir 3.6 punktus, kad atitiktų bendrosios rinkos sąlygoms, iš pagalbos gautomis lėšomis vykdomose priemonėse turi būti realus skatinimo komponentas arba atitinkama suma turi prisidėti ir pats pagalbos gavėjas ([13]).

(23) Tokiu būdu deklaruota pagalbos teikimo tvarka atrodė atitinkanti gairių 3.5 ir 3.6 dalių reikalavimams. Pagal pagalbos teikimo procedūros pradžioje turimą informaciją, Komisija nemanė, kad Italijos valdžios institucijų pateikti motyvai bus pakankami įrodyti, kad pagal 1994–1999 m. laikotarpio planavime taikytą pagalbos teikimo metodą arba pagal dabar deklaruotą pagalbos teikimo tvarką egzistuoja juridinis įsipareigojimas pagalbos (potencialiems) gavėjams, kuris galėtų duoti pagrindo teisėtiems jų lūkesčiams gauti pagalbą (ir patvirtinti tokių lūkesčių buvimą), ir tokiu būdu reikšti, kad yra skatinama imtis darbų.

(24) Komisijos nuomone, nei „teisės aktų skelbimo įstatymas“ ([14]), nei laiškai, kuriuos regioninės valdžios institucijos išsiuntė, kad patvirtintų paraiškos pagalbai gauti priėmimą. ([15]), nei galų gale „praktika“, kuria remiantis buvo skirstoma laukiama pagalba regioninei Tarybai atlikus projektų vertinimą ir sudarius sąrašą projektų, kuriems gali būti 1994–1999 m. planuojamu laikotarpiu skiriama pagalba, neturėjo sukurti jokio pagrindo teisėtiems lūkesčiams atsirasti.

(25) Komisija mano, kad iš regioninės valdžios institucijų pusės nėra jokių juridinių įsipareigojimų tenkinti finansavimo paraiškas, įtrauktas į sąrašą, paskelbtą *Regiono oficialiajame leidinyje* 1994–1999 m laikotarpiu, dėl kurių suinteresuotos įmonės turėtų teisinių lūkesčių. Skatinimo komponento nebuvimas patvirtinamas šiomis nuostatomis: įmonės, kurioms galima teikti finansavimą, kai iš atitinkamų valdžios institucijų nėra efektyvaus finansavimo, nesiėmė priemonių, kad pareikštų savo teises, ypač pasinaudojant nacionaline administracine teise. Komisijos nuomone, nebuvo pateikta skundų, nes, nesant juridinių įsipareigojimų iš regioninių valdžios institucijų pusės, kandidatai į pagalbos gavėjus neturėjo teisės reikalauti pagalbos teikiamų lėšų išmokėjimo.

(26) Komisija pareiškė abejones dėl to, kad pagalba išlaidų, padarytų dar iki projektų priėmimo patvirtinimo, padengimui galėtų būti traktuojama ir kaip pagalba ekonominės veiklos vystymui pagal sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punktą. Pagal Komisijos suformuotą praktiką, patvirtintą Teisingumo teismo ([16]), pagalba gali būti traktuojama kaip skirta tam tikros veiklos ar tam tikro ekonominio regiono vystymui tik tada, jei Komisija gali būti tikra, kad be šios pagalbos, vien tik taikant rinkos dėsnius, įmonės – pagalbos gavėjos – negalėtų pasiekti numatytų tikslų. Taigi, tokios įmonės aiškiai darė investicijas negavusios jokios pagalbos.

(27) Kitas dalykas, Komisijos nuomone, keliantis abejonių dėl skatinančio komponento egzistavimo, yra sąrašų sudarymas. 1993 m. Regioninės Tarybos sprendimas Nr. 4202 nustato, kad paraiškos turi būti pateiktos Regioninei tarybai laikotarpyje tarp kiekvienų metų sausio 31 d. ir rugsėjo 30 d. Po to sudaromas paduotų paraiškų sąrašas, įsipareigojant

([13]) žr. ypač šiuos atvejus: C1/98 (ex N750/B/95), dėl valstybinės pagalbos tvarkos, kurią Italija nustatė produktų gamybai, perdirbimui ir prekybai, kaip numatyta EB sutarties I priede (1995 m. rugsėjo 27 d. Sicilijos regiono įstatymas Nr. 68); C 36/98, dėl pagalbos tvarkos, kurią Italija numato taikyti mažoms ir vidutinėms įmonėms, veikiančioms I zonos regionuose; C70/98, dėl Italijos deklaruotos pagalbos (Markės regione) teikimo tvarkos įvedant pataisas į 1994-1999 m. planavimo pagrindinio dokumento nuostatas dėl EB struktūrinių fondų panaudojimo zonose, kurios nurodytos 5b dalyje.

([14]) žr. 6 pažymą.

([15]) Italijos valdžios institucijos apsiriboja Veneto regiono administracijos laiško kopijos įteikimu (1999 m. balandžio 1 d.), kuriame potencialus pagalbos gavėjas informuojamas apie jo paraiškos pakliuvimą į tam tikrą įstaigą (atsakingą už struktūrinius fondus žemės ūkio gamybos srityje), pagal techninį administracinį tyrimą, toks pranešimas yra būtinas pagal visuomeninės administracijos aktų skelbimo įstatymą. (žr. 6 notą).

([16]) žr. ypač Europos Bendrijų Teisingumo teismo 1980 m. rugsėjo 17 d. nutartį byloje C-730/79 *Philip Morris* prieš Komisiją, Rinkinys [1980], p. 2671.

pranešti interesantams apie paraiškų, neatitinkančių numatytų kriterijų, atmetimą. Jei mechanizmas turėtų būti interpretuojamas tokia prasme, galima būtų daryti išvadą, kad pusmetinio sąrašo sudarymas galėtų leisti regioninėms valdžios institucijoms vykdyti tikslius ir periodiškai atnaujinamus dar turimų lėšų skaičiavimus, kurie padėtų išvengti naujų paraiškų, kurių neįmanoma patenkinti dėl lėšų stygiaus, priėmimo.

(28) Dar vienas aspektas, Komisijos nuomone, keliantis abejonių dėl skatinančio komponento egzistavimo, yra pagalbos biudžeto portfelis, numatytas aptariamo įstatymo 35 straipsnyje, pagalbos intensyvumas ir tikslios skiriamų dotacijų sumos. Žinant, kad regiono skelbiami finansiniai ištekliai yra 5 milijardai Italijos lirų, arba 2,5 milijono eurų, tokios sumos būtų užtekę padengti tik mažai daliai išlaidų, kurias jau buvo padarę potencialūs pagalbos gavėjai (maždaug 70 milijardų Italijos lirų arba 35 milijonai eurų); todėl nesuprantama, kodėl Italijos valdžios institucijos pareiškė, kad „piniginė pagalba neviršys leistinoms patikrintoms išlaidoms padengti reikalingos sumos“, juolab, kad pagal Komisijos turimą informaciją, pagalbos intensyvumas nesiektų net 10 % ([17]). Tai, kad Italijos valdžios institucijoms tokio kuklaus pagalbos procento pakanka skatinimo efektui užtikrinti, nors 1994–1999 m. Operatyviniame regioniniame plane to paties tipo projektams buvo numatyta, kad reikalingas žymiai didesnis procentas ([18]), dar kartą įrodo, kad numatomuose remti projektuose nėra jokio skatinimo komponento.

(29) Be to, paskutinėje papildomoje informacijoje (užregistruotoje 2001 m. sausio 30 d.) buvo pateikti duomenys, neatitinkantys prieš tai pateiktų faktų:

a) visų pirma, bendrajame sąraše turėjo būti 134 projektai, traktuojami kaip tinkami finansavimui, o ne 150; tarp jų liko 36 finansuotini projektai;

b) be to, yra prieštaravimų dėl tikslios pagalbos gavėjų padarytų investicijų sumos: pagal paskutinius duomenis, kalbama apie 120 081 milijoną Italijos lirų, o ne apie 70 000 milijonų, kaip buvo nurodyta anksčiau pateiktoje informacijoje.

(30) Dar vienas neaiškus aspektas yra intervencijų dažnumas: Italijos valdžios institucijos iš pradžių skelbė, kad intervencija yra išimtinio pobūdžio ir vyks tik tam tikru periodu (žr. 15 punktą). Tai prieštarauja kitiems minėtos valdžios institucijų paaiškinimams ([19]) dėl galimybės suderinti tų pačių projektų finansavimą ateityje. Iš tiesų, pradiniame paaiškinime sakoma, kad „jei po papildomo paraiškų peržiūrėjimo paaiškės, kad reikia kitų fondų, jų dydis turės būti toks, kad užtektų per praėjusį 1994–1999 m laikotarpį nepatenkintoms paraiškoms finansuoti“. Tuo tikslu minėtos valdžios institucijos įsipareigojo informuoti apie atvejus, kurie nepatenka į 20 % taisyklės, apie kurią kalbama Komisijos komunikate Nr. 54/94/D24823 (1994 m. vasario 22 d.), ribas. Apie tokią finansavimo iš kitų šaltinių galimybę bei mokėjimo tvarką, jei tokia būtų buvusi taikoma, niekada nebuvo kalbama informacijoje, gautoje iš regioninių valdžios institucijų ir tai, regis, prieštarauja nuostatoms dėl deklaruotos priemonės *una tantum* pobūdžio.

(31) Pagaliau, Italijos valdžios institucijos tvirtino, kad projektai, kurių paraiškos buvo pateiktos ir patenkintos 1994–1999 m. planavimo laikotarpiu, bet pagal kurias darbai nebuvo pradėti, bus finansuojamos pagal naują 2000–2006 m. Veneto regiono kaimo plėtros planą, kai tik bus nustatyta, kad jos patenka į EB naujai pasirinktą žemės ūkio sektorių. Toks tvirtinimas yra sunkiai suderinamas su galutinio bendrojo sąrašo duomenimis (santykinėmis finansavimo paraiškoms), perduotais kartu su paskutine papildoma informacija (užregistruotais 2001 m. sausio 30 d.). Iš visų 134 atrinktų projektų, 20 buvo finansuoti iš žemės ūkio finansavimo fondų, 10 buvo iš viršplaninio fondo, 54 pagal regioninį įstatymą Nr. 88/80, 4 pagal įstatymo dekretą Nr. 173/98, o 10 buvo anuliuoti. Šių duomenų pagrindu finansavimui lieka tik 36 projektai: net jei būtų numatyta nauja 2000–2006 m. kaimo plėtros finansavimo programa, neaišku kokias „praėjusio planavimo laikotarpio paraiškas“ turi omenyje Italijos valdžios institucijos.

(32) Komisija neatmeta galimybės, kad bus tikrinamas ir žemės ūkio finansavimo fondų bei viršplaninio fondo panaudojimas: lėšos iš tokių šaltinių irgi galėtų būti naudojamos piktnaudžiaujant priimamais sprendimais dėl jų skyrimo ir net apie tai neinformuojant Komisijos.

IV. ITALIJOS IR KITŲ SUINTERESUOTŲJŲ ŠALIŲ PASTABOS

(33) 2001 m. birželio 22 d. laišku Italija, atsakydama į sprendimą pradėti procedūrą pagal sutarties 88 straipsnio 2 dalį, pateikė Komisijos tarnyboms savo pastabas dėl aptariamos pagalbos. Šiuo klausimu pastabų iš kitų suinteresuotųjų šalių Komisija negavo.

(34) Savo atsakyme Italijos valdžios institucijos visų pirma peržvelgia administracinę procedūrą, taikytą skirstant pagalbą 1994–1999 m. planavimo laikotarpiu, norėdamos įrodyti, kad jau pati procedūra sudaro sąlygas atsirasti juridiniam įsipareigojimui potencialiems pagalbos gavėjams, tuo sudarant sąlygas jų teisėtiems lūkesčiams (ir įrodyti jų buvimą) gauti norimą pagalbą, ir tuo pačiu juos pagrįstai paskatinti pradėti darbus dar prieš pagalbos skyrimą. Aprašymą, kuris buvo pateiktas procedūros pradėjimo parengiamajame etape, Italijos valdžios institucijos patikslino nurodydamos, kad įrašius įmones pareiškė-

([17]) 5 milijardų Italijos lirų suma, kuria disponuoja regionas, nesiekia 10 % visos pagalbos gavėjų investuotos sumos (70 milijardų lirų).

([18]) Reglamentas 951/97 leido taikyti pagalbos dydį, neviršijantį 55 % investicijų, kurios nepatenka į 1 zonoje nurodyto regiono rėmus.

([19]) žr procedūros pradžios laiško 9 dalį.

jas į vieningą žemės ūkio produktų pagalbos gavėjų sąrašą, jos turėdavo laukti, kol atsiras lėšų finansavimui. Atsiradus reikalingoms lėšoms (arba iš regioninio biudžeto pagal regioninio įstatymo Nr. 88/1980 29 straipsnį, arba pagal Veneto ROP – pagal 1990 m. kovo 29 d. Tarybos reglamentą (EEB) Nr. 866/90 dėl žemės ūkio produktų perdirbimo ir prekybos sąlygų gerinimo ([20]) bei pagal Reglamentą 951/97, arba iš valstybinio biudžeto – iš lėšų perviršio fondų ir iš žemės ūkio pagalbos fondų), regionas iš vieningo sąrašo atrinkdavo, šiuo atveju – administraciniu aktu, įmones finansavimo gavėjas, taikydamos prioriteto ir lengvatinį kriterijus, o tarp jų – įmones, kurių paraiškos galėjo būti visiškai patenkinamos skiriamomis lėšomis.

(35) Tokiu būdu, regionas turėjo paruoštų projektų, kurie galėjo būti pradedami vykdyti vos tik lėšoms atsiradus. Valdžios institucijų nuomone, paruoštų atrankai projektų sąrašo turėjimas, net nesant galimybei iš karto disponuoti fondų lėšomis, bet numatant konkretaus finansavimo galimybę vėlesniam laikui, neprieštarauja jokioms Bendrijos taisyklėmis.

(36) RĮ 5/2000 35 straipsnis, valdžios institucijų nuomone yra taikytinas 36 sąraše likusiems projektams/įmonėms. Šie likę projektai/įmonės buvo iš naujo peržiūrėti ir du iš jų buvo galutinai atidėti kaip neremtini, kadangi jie pasirodė nesuderinami su *pagrindinėmis gairėmis*. Valdžios institucijos taip pat teigia, kad 15 įmonių pateikė paraiškas pagal 2000–2006 Veneto regiono TVP – priemonė Nr. 7 (Žemės ūkio produktų perdirbimo ir prekybos sąlygų gerinimas), atsisakydamos prieš tai paduotų paraiškų, jei bus skiriama pagalba pagal naują finansavimo 2000–2006 m. laikotarpio programą. Regionas neatmeta galimybės, kad kitos įmonės atsisakys projektų, kadangi dėl įvairių priežasčių jų nebedomina pirminiai projektai. Todėl potencialus pagalbos gavėjų skaičius, palyginus su pirminiu sąrašu, turėtų sumažėti maždaug per pusę.

(37) Italijos valdžios institucijos mano, kad laiške išreikšta Komisijos nuomonė apie procedūros pradžią, numatytą Sutarties 88 straipsnio 2 dalyje, juridiškai nepagrįsta ir prieštarauja pačios Komisijos praktikai.

(38) Komisija pradėjo pagalbos procedūrą, kadangi pagalba galėjo būti paskirstyta ir toms sąraše dar esančioms įmonėms, kurios jau pradėjo arba jau padarė investicijas po paraiškos pateikimo 1994–1999 m. laikotarpio pagalbai. Komisijos nuomone, kadangi regionas nėra juridiškai įsipareigojęs potencialiems pagalbos gavėjams, atgaline data skiriama pagalba neturi skatinimo pobūdžio ir todėl turėtų būti traktuojama kaip pagalba veiklai ir yra nesuderinama su bendrąja rinka.

([20]) OL CE L 91, 1990 4 6, p. 1.

(39) Italijos valdžios institucijos laikosi nuomonės, kad ir gairių 3.6 dalis ([21]), ir tai, kaip ją taiko Komisija ([22]), paraiškų teikėjams iš esmės sukūrė teisėtus lūkesčius gauti finansavimą nuo paraiškos padavimo atitinkamoms valdžios institucijoms momento. Šiuo klausimu Regioninės tarybos priimtas sprendimas Nr. 4202/93, kuriame buvo nustatytos paraiškų pateikimo sąlygos ir sąrašo formavimo tvarka ir kuris rėmėsi regioninio įstatymo 1/1991 nuostatomis ([23]), potencialiems pagalbos gavėjams užtikrino tikimybę gauti valstybės finansavimą investicijoms, daromoms pateikus paraišką, nors pagalbą dar nebuvo paskirta. Be to, teisėtus pareiškėjų lūkesčius, atsiradusius paraiškos padavimo momentu, dar sustiprino ir tas faktas, kad jų projektai buvo įrašomi į projektų, kurie gali būti finansuojami, sąrašą.

(40) Be to, potencialūs pagalbos gavėjai, žinodami, kad teisingai užpildė paraiškas ir kad jie atitinka įstatymo numatytus kriterijus, galėjo pagrįstai laukti savo paraiškų priėmimo, kas vėliau ir buvo patvirtinta juos įtraukiant į sąrašą, nors dar reikėjo laukti sprendimo apie pagalbos skyrimą.

(41) Italijos valdžios institucijos taip pat primena, kad Komisija praktiškai gali pratęsti jau patvirtintą pagalbos teikimo tvarką, kad būtų sudarytos sąlygos įgyvendinti keliamus uždavinius ([24]), ir ši praktika atitinka nuostatas, išdėstytas tos pačios nacionalinės valdžios institucijos prašyme, kuriame pateikiama tvirtinti RĮ 5/2000 35 straipsniu nustatyta pagalbos teikimo tvarka. Kitaip tariant, Italijos valdžios institucijų nuomone, tokia pagalba atitinka Sutarties nuostatas, jei ji buvo skirstoma iki 1999 m., t.y., per laikotarpį, kai buvo taikoma tvarka, pagal kurią buvo pristatytos paraiškos finansavimui.

(42) Tos pačios nacionalinės valdžios institucijos aiškina, kad pagal Italijos administracinę teisę galima kreiptis į administracijos teisėją, norint užginčyti viešosios administracijos aktus, kurie pažeidžia ne tik subjektų teises, bet ir teisėtus jų interesus. Teisėti interesai apibrėžiami kaip privačių subjektų interesai tiek viešosios administracinės valdžios galių teisingo panaudojimo požiūriu, tiek privačių

([21]) Pagrindinių gairių 3.6 dalis numato, kad „pagalba, **teikiama atgaline tvarka** veiklai, kurią pagalbos gavėjas jau yra pradėjęs vykdyti, neturi būtino skatinimo komponento ir todėl turi būti traktuojama kaip pagalba veiklai, todėl kad vienintelis jos tikslas yra padėti pagalbos gavėjui įveikti finansinius sunkumus. Todėl, nustatant bet kurią pagalbos teikimo tvarką, išskyrus kompensacinio pobūdžio pagalbą, būtina numatyti, kad jokia pagalba negali būti teikiama pradėtiems darbams arba priemonėms, kurios jau buvo įgyvendintos prieš tinkamai įformintą paraiškos padavimą atitinkamoms valdžios institucijoms."

([22]) 2000 m. lapkričio 28 d. nutarimai SG(2000) D/108799 (Pagalba N 226/2000), 2001 m. kovo 13 d. SG(2001) D 286857 (Pagalba N 729/a/2000), 2001 m. vasario 28 d. SG(2001) D/286508 ir 2000 m. rugpjūčio 4 d. SG(2000) D/105958.

([23]) Šio įstatymo 11 straipsnis numato, kad „priemonės, numatytos įmonės plane …. gali būti vykdomos ir prieš pagalbos skyrimą, svarbu, kad priemonės įgyvendinimo veiksmai būtų pradėti po paraiškos atitinkamai pagalbai gauti padavimo …".

([24]) Pagalba N 63/2001 ir pagalba N 24/2001.

subjektų lūkesčių teisinės srities išplėtimo požiūriu, (t.y., pretenziniai interesai administracinės valdžios atžvilgiu), tiek ir teisingo procedūrinių reikalavimų taikymo (procedūriniai interesai) požiūriu. Pagal Italijos kasacinio teismo įstatymą ([25]), privatus asmuo gali kreiptis į administracinį teismą ne tik dėl jo teisėtus interesus arba jo subjektyviąją teisę pažeidžiančio viešosios administracijos akto anuliavimo, bet ir dėl norimos tvarkos nustatymo ir nuostolių, atsiradusių dėl akto priėmimo ar akto nepriėmimo, kompensavimo.

(43) Nagrinėjamu atveju teisėtas pareiškėjų (prašančių valstybės finansavimo), likusių sąraše, interesas būtų pretenzinės prigimties, kadangi jie pagrįstai tikėjosi, kad turėjo teisę gauti pagalbą.

(44) Pirmiau paminėtos kasacinės teisės pagrindu, Italijos valdžios institucijos neatmeta galimybės, kad administracinis teisėjas gali priteisti regioninei administracijai atlyginti nuostolius.

(45) Italijos valdžios institucijos pareiškia, kad nė viena iš sąraše likusių įmonių dar nesikreipė į administracinį teisėją, kadangi buvo pagrįstai tikimasi, kad pagalba bus skirta. Ieškinys Veneto regionui galėtų atsirasti tik tuo atveju, jei pirmiau minėtos įmonės būtų suinteresuotos kreiptis į teismą dėl veiksmų, atnešusių joms didelių nuostolių. Tokie veiksmai, Italijos valdžios institucijų nuomone, yra finansavimo neskyrimas, anuliuojant sąrašą: tik pagalbos atšaukimas arba sprendimo 4102/99 anuliavimas galėtų būti teisiškai ginčytinas, nes jis pažeistų jų teises ir lūkesčius gauti paskirtą pagalbą.

(46) Atsakydamos į Komisijos pastabas dėl abejonių žemės ūkio fondų ir lėšų perviršio fondo, apie kuriuos kalbama laiško, informuojančio apie procedūros pradžią, 31 punkte, panaudojimo tvarkos klausimais, Italijos valdžios institucijos patikslina, kad:

(a) Pagalbos skyrimo tvarka žemės ūkio produktų sektoriui, apie kurį kalbama Reglamente (EB) Nr. 951/97 ir kuriame buvo naudojami fondai, atsiradę perskaičiavus Italijos lirą pagal Tarybos reglamento (EB) Nr 724/97 ([26]), įeina į veiksmų Italijoje programą, Komisijos patvirtintą 1998 m. liepos 2 d. pažyma Nr. 5372;

(b) Lėšų perviršio sumos atsiranda skiriant papildomas lėšas, prie jau gautų iš rotacinio fondo Bendrijos politikos vykdymui Veneto ROP, kuri aptariama Reglamente (EB) Nr. 951/97, kadangi Veneto ROP laikomas juridiniu pagrindu, patvirtintu 1996 m. spalio 2 d. Komisijos sprendimu (EB) Nr. C/96 2598.

(47) Italijos valdžios institucijos nepritaria pagalbos skaičiavimo metodui ir logikai, aprašytai Komisijos rašto dėl procedūros pradėjimo 27 punkte. Asignavimo suma (5 milijardai Italijos lirų, arba maždaug 2,5 milijonų eurų) bus panaudojama užtikrinti reikšmingą dalį priemonių, tai yra 30 % bendros investicijų sumos, leistinos pagal pagalbos gavimo programą, kas sudarytų 15 milijardų Italijos lirų, tai yra, maždaug 7,5 milijonų eurų. Prieš tai nurodyta leistinų investicijų apimtis yra grynai teorinė ir yra techninio projektų peržiūrėjimo, naujos instrukcijų analizės, naujo leistinų subjektų patikrinimo, naujos investicijų sumos nustatymo ir t.t. objektas. Toks pakartotinis patikrinimas turėtų būti atliktas, kai tiksliai paaiškės konkrečios finansavimo perspektyvos, kad nekiltų papildomų sunkumų įmonėms – potencialioms pagalbos gavėjoms.

(48) Kalbant apie sąraše dar esančių įmonių investicijų finansavimą iš fondų, skirtų Veneto regiono TVP 2000–2006 metams (15 sąraše esančių įmonių pateikė paraišką minėtam TVP fondui, žr. 32 punktą), atitinkamos valdžios institucijos patvirtino, kad jos bus finansuojamos tiek, kiek jos atitinka visus aukščiau minėto TVP kriterijus, tarp kurių yra ir reikalavimas, kad darbai, kuriems prašoma finansavimo, neturi būti pradėti.

V. PAGALBOS VERTINIMAS

(49) Pagal EB sutarties 87 straipsnio 1 dalį su bendrąja rinka yra nesuderinama pagalba, kurią valstybės narės teikia arba kuri finansuojama iš valstybės lėšų bet kokia forma, kuri iškreipia arba gali iškreipti konkurenciją, nes būtų skatinamos kai kurios įmonės ar tam tikros gamybos sritys ir tokiu būdu būtų daroma įtaka mainams tarp valstybių narių. Šiuo sprendimu numatytų priemonių pagalbos dydis atitinka šią nuostatą dėl toliau išdėstytų aplinkybių.

(50) Priemonės, finansuojamos iš Veneto regiono fondų, išskiria kai kurias įmones ir kai kuriuos operatorius (žemės ūkio produktų perdirbimo ir prekybos jais įmones) ir gali daryti įtaką mainams, kadangi Italijos gaminiai sudaro maždaug 14,07 % Europos žemės ūkio produkcijos ([27]).

(51) Sutarties 87 straipsnio 2 ir 3 dalyse numatytais atvejais, kai kurios priemonės, kaip išimtis, gali būti laikomos suderinamomis su bendrąja rinka.

(52) Tokiais atvejais, atsižvelgiant į pirmiau aprašytų priemonių pobūdį, vienintelė galima išimtis, kuria galima būtų remtis, yra aptarta sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punkte, pagal kurį pagalba, skirta tam tikros veiklos rūšių ar tam tikrų

([25]) Kasacinis teismas, jungtiniai posėdžiai 500/1999.
([26]) GU L 108, 1997 4 25, p. 9.
([27]) Paskutiniai Eurostato duomenys, pradedant 2003, atitinkantys UE-15.

ekonominių regionų vystymui, gali būti laikoma neprieštaraujančia bendrajai rinkai, jei nekeičia mainų sąlygų bendriems interesams priešingu dydžiu.

(53) Tam, kad būtų galima remtis sutarties 87 straipsnio 3 dalies c punkte numatyta išimtimi, reikia, kad pagalba investicijoms žemės ūkio produktų perdirbimo ir prekybos gerinimo srityje atitiktų Komisijos 2003 m. gruodžio 23 d. Reglamento (EB) Nr. 1/2004 nuostatas dėl EB sutarties 87 ir 88 straipsnių taikymo teikiant valstybės pagalbą mažoms ir vidutinėms įmonėms žemės ūkio produktų perdirbimo ir prekybos gerinimo srityje ([28]). Ten, kur šio reglamento pritaikyti negalima arba nėra tenkinami visi reikalaujami kriterijai, pagalba turi būti vertinama pagal Bendrijos nurodymų nuostatas dėl valstybės pagalbos teikimo žemės ūkio srityje.

(54) Kadangi aptariama tvarka nėra taikoma tik mažoms ir vidutinėms įmonėms, Reglamentas (EB) Nr. 1/2004 netaikytinas. Todėl pagalbos atitikimo vertinimas turėtų būti grindžiamas pagrindinėmis gairėmis, o tiksliau – minėtų pagrindinių gairių 3.5, 3.6 ir 4.2 punktais.

(55) Pagal pagrindinių gairių 3.5 ir 3.6 punktus, Komisijos nuomone, norint neprieštarauti bendrajai rinkai, pagalbos priemonėse turi būti skatinantis komponentas arba pagalbos gavėjas turi prisidėti atitinkamu įnašu. Pagalba, skirta pagalbos gavėjo jau atliktoms investicijoms kompensuoti, neturi būtino skatinamojo komponento ir ji yra traktuojama kaip pagalba veiklai. Visuose pagalbos būduose, išskyrus kompensuojamąją pagalbą, turi būti uždrausta skirti pagalbą jau pradėtiems darbams arba veiklai, pradėtai iki paraiškos pagalbai padavimo atitinkamoms valdžios instancijoms momento.

(56) Pagalbos teikimo tvarka, aptarta RĮ 5/2000 35 straipsnyje, numato finansavimą išimtinai agropramoninių įmonių projektams, kurios pateikė paraišką pagalbai gauti 1994–1999 m. planavimo laikotarpiui ir buvo atrinktos finansavimui ir įrašytos į specialų valdžios institucijų sudarytą sąrašą, bet negavo finansavimo dėl viešųjų fondų lėšų trūkumo (toliau – sąraše likusieji projektai). Pagal kai kuriuos sąraše likusius projektus investavimas buvo jau pradėtas prieš paduodant paraišką finansavimui, planuojant 1994–1999 m. laikotarpį.

(57) Komisija, remdamasi informacija, surinkta projektų nagrinėjimo formalios procedūros metu, mano, kad deklaruota tvarka atitinka bendrosios rinkos reikalavimus. Norint pasinaudoti pagalba, teikiama pagal deklaruotą tvarką, svarbu užtikrinti, kad visi sąraše likę projektai tenkintų 16 preambulėje išdėstytus reikalavimus, kurie atitinka pagrindinių gairių 4.2 punkto sąlygas, ir būtent reikalavimą, kad pagalba gali būti teikiama tik:

(a) ekonomiškai pelningoms įmonėms;

(b) įmonėms, kurios laikosi minimalių aplinkos apsaugos, higienos ir gyvūnų gerovės normatyvų;

(c) pagalbos intensyvumas negali viršyti 50 % investicijų, pagalbai gauti nustatytų 1 lygio regionams ir 40 % kitiems regionams;

(d) jei leistinos išlaidos susijusios su statybomis, nekilnojamo turto įsigijimu ar pagerinimu, naujų mašinų ar įrangos įsigijimu, leistina pagalba iki 12 % šių išlaidų;

(e) jei įrodyta, kad galima rasti pakankamą rinką aptariamiems produktams realizuoti. Skirstant pagalbą, Italijos valdžios institucijos turi atsižvelgti į bet kokius galimus gamybos ribojimus ar EB pagalbos apribojimus, kuriuos numato bendrosios rinkos organizacijos. Nebus teikiama jokia pagalba, kuri prieštarauja draudimams ar apribojimams, nustatytiems bendrosios rinkos organizacijų. Taip pat nebus teikiama jokia pagalba, susijusi su pieną ir pieno produktus imituojančių gaminių ar jų pakaitalų gamyba ir prekyba.

(58) Išimties tvarka pagalbą galės gauti investiciniai projektai, kurių paraiškos buvo pateiktos laikotarpiui, kuris baigiasi 1999-12-31 d. ir kurios buvo laikomos priimtinomis, tačiau nebuvo patenkintos dėl lėšų stygiaus. Pagalbą galės gauti tik tie investiciniai projektai, kurie buvo pradėti vykdyti po paraiškos finansavimui padavimo atitinkamoms valdžios instancijoms.

(59) Komisija laiko priimtinomis investicijas, nurodytas šio sprendimo 57 punkte, patikrinus atitinkamą administracinę dokumentaciją, naudotą atitinkamų valdžios institucijų pagalbos skyrimui 1994–1999 m. planuojamu laikotarpiu ir atitinkančią tuo metu naudotą praktiką ([29]). Pagal tokią praktiką, taikant pagalbos skyrimo tvarką, kuri buvo pateikiama kaip prieš tai taikytos tvarkos papildymas, pagalba, skiriama veiklai, kurią pagalbos gavėjas jau buvo pradėjęs po to, kai pateikė paraišką per ankstesnįjį skelbtą konkursą, turi savyje reikalaujamą skatinimo komponentą ir todėl negali būti traktuojama kaip pagalba veiklai, jei tik darbai arba veikla buvo tikrai pradėta po to, kai paraiška pagalbai buvo pristatyta atitinkamoms valdžios institucijoms ir projektas priimtas kaip tinkamas finansavimui.

(60) Komisija mano reikalingu priminti Italijos valdžios institucijoms, kad šiuo metu jos naudojama interpretacinė praktika turi tendenciją traktuoti kaip neturinčią skatinančio komponento pagalbą veiklai, kuri buvo pradėta po paraiškos pateikimo atitinkamoms valdžios institucijoms, bet prieš viešajai administracijai patvirtinant paraiškos priėmimą juridiniu aktu, kuris įsipareigoja viešąją administraciją prieš pagalbos gavėją ([30]).

([28]) OL L 1, 2004 1 1, p. 1.

([29]) Komisija jau yra paskelbusi dokumentą, kuriame pareiškė tokią pat nuomonę apie pagalbą Nr 715/1999, 2000 m. rugpjūčio 2 d. laiškas SG(2000) D/105754.

([30]) Ši nuostata formuluojama Reglamento (EB) Nr. 1/2004 17 straipsnyje, žr. 20 pažymą.

(61) Kalbant apie tai, kaip Italijos valdžios institucijos panaudoja žemės ūkio fondų ir lėšų perviršio pagalbą finansuoti projektams, likusiems sąraše iki 1999-12-31, reikia pažymėti, kad Italijos valdžios institucijos teigė, jog lėšų, atsiradusių dėl Italijos liros perkainojimo pagal Reglamentą (EB) 724/97, panaudojimą priemonėms, kurias numatė Veneto ROP, Komisija patvirtino1998 m. liepos 2 d. pažymoje Nr. 5372. Lėšų perviršio sumos susidarė iš papildomai skirtų sumų lyginant su sumomis, kurios jau buvo gautos iš Rotacijos fondo EB politikos įgyvendinimo priemonėms per Veneto ROP. Todėl Komisija daro išvadą, jog nebuvo nei piktnaudžiavimo leidimais skirti pagalbą, nei nedeklaruotų pagalbos skyrimo atvejų, nes finansavimas buvo skiriamas įgyvendinti priemonėms, numatytoms tuo metu galiojančioje ROP.

(62) Pagalbos skyrimo vieningos tvarkos pobūdžio (*una tantum*) klausimu, atitinkamos valdžios institucijos išaiškino, kad ši sąvoka buvo pasitelkta norint pabrėžti, jog nustatyta pagalbos skyrimo tvarka negali būti suplakama su kuria nors kita lėšų skyrimo tvarka ir kad ši tvarka yra taikoma išimtinai sąraše likusioms įmonėms ir negali būti naudojama kitoms operacijoms: kai sąrašas išseks, baigsis ir šio pobūdžio teisiniai ir finansiniai įsipareigojimai. Valdžios institucijos nurodė, kad pagalbos biudžeto portfelis turėtų siekti maždaug 2,5 milijonų eurų ir gali būti papildytas iš kitų šaltinių, jei ši suma pasirodytų nepakankama priimtinų projektų pagalbai užtikrinti. Kompetentingos valdžios institucijos įsipareigojo pranešti Komisijai apie kiekvieną padidėjimą, kuris viršys 20 % pradinį biudžetą.

(63) Komisija pastoviai toleruoja pradinių sumų didinimą atsižvelgdama į taikomą lėšų skyrimo tvarką. Ši praktika įtvirtinta 2004 m. balandžio 21 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 794/2004 4 straipsnio 1 dalyje dėl Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999 vykdymo, kur aptariami EB sutarties 93 straipsnio taikymo būdai ([31]). Komisijos nuomone, šios normos pagrindu pradinės dotacijos padidinimas ne daugiau kaip 20 % pradinio pagalbos biudžeto nereiškia, kad daromi pakeitimai esamoje pagalboje. Tuo atveju, kai nacionalinės valdžios institucijos viršija šį procentą, reikia deklaruoti apie pokytį Reglamento (EB) Nr. 794/2004 4 straipsnio 2 dalyje nustatyta tvarka. Todėl Italijos valdžios institucijoms nedraudžiama didinti pradinės pagalbos biudžeto dydį, svarbu kad tai būtų daroma laikantis tvarkos taisyklių.

VI. **IŠVADOS**

(64) Atsižvelgdama į tai, kas pasakyta pirmiau, Komisija mano, kad pagalba, numatyta pagal regioninio įstatymo Nr. 5/2000 35 straipsnį žemės ūkio produktų perdirbimo ir prekybos įmonėms, atitinka Bendrijos pagrindinių gairių 4.2 punkto nuostatas, taikomas žemės ūkio sektoriui. Todėl pagalbos teikimui galima taikyti sutarties 87 straipsnio, 3 dalies c punkte nustatytas leidžiančias nukrypti nuostatas.

PRIĖMĖ ŠĮ SPRENDIMĄ:

1 straipsnis

Pagalba, kurią Italijos Respublika ruošiasi teikti pagal Veneto regioninio įstatymo Nr. 5/2000 35 straipsnį, neprieštarauja bendrosios rinkos įstatymams, nepažeisdama 2 straipsnyje išdėstytų nuostatų.

2 straipsnis

Italijos valdžios institucijos praneša Komisijai apie kiekvieną pagalbos tvarka skiriamo regioninio pagalbos įstatymo Nr. 5/2000 35 straipsniu nustatyto pradinio biudžeto padidinimą, jei toks padidinimas viršija 20 %.

3 straipsnis

Per du mėnesius nuo šio sprendimo gavimo Italija praneša Komisijai apie priemones, priimtas šio sprendimo vykdymui užtikrinti.

4 straipsnis

Šis sprendimas skirtas Italijos Respublikai.

Priimta Briuselyje, 2006 m. kovo 8 d.

Komisijos vardu

Mariann FISCHER BOEL

Komisijos narys

([31]) OL L 140, 2004 4 30, p. 1.